

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200804
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200804.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Ametist Slovakia, s.r.o., so sídlom Továrenská 4201/50, Dubnica nad Váhom, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrej Jaroš, s.r.o., so sídlom Námestie sv. Anny 361/20, Trenčín, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 20. septembra 2011 č. SK/0073/99/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/92/2011-40 zo dňa 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/92/2011-40 zo dňa 24. apríla 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd zo správneho spisu mal preukázané, že pri kontrole žalobcu Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Prievidzi ako prvostupňový orgán konštatoval porušenie povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa alebo zákon č. 250/2007 Z. z.) žalobcom; v Obchodných podmienkach v bode 3 a v § 2 bod 2, Zmluvných podmienkach kúpnej zmluvy žalobca ako predávajúci uložil spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu a to povinnosť pri reklamácii hradiť náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu; prvostupňový orgán podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložil žalobcovi pokutu vo výške 500 eur; v dôsledku odvolania žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím napadnutým žalobou (zo dňa 20. septembra 2011 č. SK/0073/99/2011) tak, že zmenil

prvostupňové rozhodnutie tak, že z výroku vypustil porušenie v Obchodných podmienkach a zároveň zmenil jeho odôvodnenie; žalobca v žalobe namietal posúdenie § 2 ods. 2 Zmluvných podmienok (náklady spojené s predložením tovaru uhradí kupujúci a v prípade uznanej reklamácie predávajúci) za uloženie povinnosti spotrebiteľovi bez právneho dôvodu (§ 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa).

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s § 18 ods. 6, 7 a v spojení s § 24 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne v zmysle § 598 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd konštatoval, že postup pri uplatnení reklamácie je upravený v § 18 zákona o ochrane spotrebiteľa a v odseku 6 a 7 je riešená úhrada nákladov, s poukazom na to, že v zmysle § 18 ods. 6 uvedeného zákona bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia nemožno od spotrebiteľa vyžadovať úhradu nákladov na odborné posúdenie ani súvisiace náklady a podľa odseku 7 tohto ustanovenia náklady odborného posúdenia ako aj súvisiace účelne vynaložené náklady znáša predávajúci bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia s tým, že úhrada nevyhnutných nákladov v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady je upravená aj v § 598 Občianskeho zákonníka. Ďalej poukázal na názor správnych orgánov, v zmysle ktorého úhrada sa neviaže na dôvodnú reklamáciu, ale spotrebiteľ má nárok na účelne vynaložené náklady bez ohľadu na výsledok reklamácie .

Krajský súd v danej veci mal zhodný právny názor ako žalovaný, s poukazom na to, že prísnejšie ustanovenie než je uvedené Smernici ES č. 1999/44/ES je s ňou v súlade, pretože to uvedená Smernica ES pripúšťa. Konštatoval, že ustanovenia § 18 ods. 6 a 7 zákona o ochrane spotrebiteľa riešia úhradu nákladov práve pri zamietnutí reklamácie a pritom stanovujú povinnosť predávajúcemu uhradiť náklady bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia, s poukazom na to, že z ustanovenia § 598 Občianskeho zákonníka tiež vyplýva povinnosť predávajúceho uhradiť náklady s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady bez ohľadu na dôvodnosť alebo nedôvodnosť uplatnenia nároku. Podľa názoru krajského súdu práve žalobca pri posudzovaní uvedených zákonných ustanovení a ich právnom výklade použil extenzívny výklad v prospech predávajúceho, z ktorých dôvodov jeho námietky neakceptoval.

Krajský súd za nedôvodné považoval aj ďalšie námietky žalobcu. K námietke žalobcu, ktorou namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, uviedol, že správne orgány zistili vo veci dostatočne a spoľahlivo skutkový stav a prijali správny právny záver, zastávajúc názor, že zdôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ustanoveniu § 47 ods. 3 správneho poriadku, pretože sú v ňom uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov, akú správnu úvahu použil a tiež uviedol právne predpisy na základe, ktorých rozhodol a ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu. Krajský súd postup žalovaného pri zmene prvostupňového rozhodnutia považoval plne v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku, s poukazom na to, že žalovaný sa v odôvodnení vypořiadal so zmenou výroku prvostupňového rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu zmena prvostupňového rozhodnutia v tom, že žalovaný sa zaoberal len Zmluvnými podmienkami a nie aj Obchodnými podmienkami, nie je dôvodom na zmenu výšky pokuty, ktorá aj tak bola uložená na dolnej hranici sadzby (podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa bolo možné uložiť pokutu vo výške až 66 387 eur). Poukázal na to, že žalobca proti zdôvodneniu pokuty nemal námietky. Krajský súd žalobu žalobcu nepovažoval za dôvodnú a preto z dôvodov uvedených v odôvodnení svojho rozhodnutia ju zamietol.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 236,46 eur.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukázal na skutkové zistenia v danej veci vyplývajúce z administratívneho spisu.

Vytýkal krajskému súdu, že vec v danom prípade nesprávne právne posúdil. Poukazom na predmetné ustanovenie § 2 bod 2 Zmluvných podmienok tvrdil, že týmto ustanovením neuložil kupujúcemu resp. spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, ale iba konštatuje, že kupujúci má nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov v prípade dôvodnej reklamácie a je povinný zaslať reklamačný výrobok spolu so záručným listom a kópiou faktúry na adresu žalobcu, a tak hradiť náklady spojené s

predložením tovaru a záručného listu v prípade neopodstatnenej reklamácie tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov. Dôvodil, že zákon o ochrane spotrebiteľa síce stanovuje zákaz ukladať povinnosti spotrebiteľom bez právneho dôvodu, avšak výklad zákonných ustanovení v rozpore s ustálenou právnou teóriou len v prospech spotrebiteľa, ktorými neprimerane aj v neodôvodnených prípadoch je zaťažovaný predávajúci, je treba považovať za postup v rozpore s dobrými mravmi. Vyslovil názor, že pri výklade zákonných ustanovení je potrebné komplexne posudzovať práva a povinnosti spotrebiteľov resp. kupujúcich a to nielen podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ale aj ustanovení ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov najmä Občianskeho zákonníka, s poukazom na to, že príčinou vzniku vady musí byť porušenie povinnosti plniť riadne a ak si niekto neodborným zásahom do vecí respektíve jej nesprávnym používaním predmet plnenia pokazil, znehodnotil alebo zničil chýba predpoklad existencie príčinnej súvislosti a zodpovednosť za vady nevznikne, v ktorých prípadoch predávajúci reklamáciu zamietne ako nedôvodnú, a teda mu nevzniká ani povinnosť nahradiť spotrebiteľovi náklady nevyhnutne vynaložené na uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady. Poukazom na znenie ustanovení § 509 a § 598 Občianskeho zákonníka uviedol, že ustanovením Zmluvných podmienok neporušil práva spotrebiteľa, pretože podmienkou vzniku nároku v zmysle uvedených právnych noriem je jasné a dôvodné uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady. Opätovne poukázal na právnu úpravu predmetnej problematiky v Smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 1999/44/ ES článok 3, nesúhlasiac s tvrdením krajského súdu ako aj žalovaného že slovenská právna úprava je prísnejšia ako sú ustanovenia Smernice. Ďalej poukazom na znenie § 18 ods. 6 a 7 zákona o ochrane spotrebiteľa dôvodil, že takto jasne zrozumiteľne a presne stanovené prípady náhrady nákladov nemožno extenzívnym výkladom slovenskej obchodnej inšpekcie rozšíriť na všetky náklady z uplatnenia väd a na všetky reklamácie bez ohľadu na ich dôvodnosť, nesúhlasiac s odôvodnením krajského súdu, podľa ktorého práve žalobca použil extenzívny výklad v prospech predávajúceho a preto krajský súd námietky žalobcu neakceptoval. Tvrdil, že práve žalovaný a v súlade s jeho právnym názorom aj krajský súd neprimerane a extenzívnym spôsobom vykladajú ustanovenia tak zákona o ochrane spotrebiteľa ako aj Občianskeho zákonníka na ťarchu predávajúceho, keď ustanovenie § 18 ods. 6 a 7 zákona o ochrane spotrebiteľa taxatívne vymedzuje, kedy je predávajúci povinný nahradiť náklady spotrebiteľovi a v súlade so zásadou subsidiarity sa bude na všetky ostatné prípady uplatňovania nárokov z väd tovaru vzťahovať Občiansky zákonník, ktorý je vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa všeobecným právnym predpisom a aplikuje sa na prípady, ktoré nie sú upravené v osobitnom špeciálnom právnom predpise teda v zákone o ochrane spotrebiteľov. Poukázal na to, že Občiansky zákonník v žiadnom zo svojich ustanovení neupravuje povinnosť predávajúceho nahradiť kupujúcemu, resp. spotrebiteľovi nevyhnutne vynaložené náklady v prípade zamietnutia reklamácie. Dôvodil, že zákonodarca v občianskom zákonníku neustanovuje výslovne povinnosť predávajúceho nahradiť spotrebiteľovi nevyhnutne vynaložené náklady v prípade zamietnutia reklamácie, vyslovil názor, že žalovaný ako aj krajský súd nesprávne vykladajú uvedené ustanovenia zákona, pretože kupujúci, resp. spotrebiteľ má právo na náhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli, pričom podmienkou vzniku nároku na úhradu nevyhnutných nákladov spotrebiteľa je, aby riadne a dôvodne uplatnil práva zo zodpovednosti za vady a predávajúci vybavil reklamáciu ako dôvodnú alebo, ak o uplatnených nárokoch zo zodpovednosti za vady rozhodol súd. Ďalej dôvodil, že povinnosť predávajúceho uhradiť náklady spojené s predložením výrobku a záručného listu v prípadoch nedôvodnej reklamácie, keď za vady výrobku podľa právnych predpisov nezodpovedá predávajúci tak, ako ju vyžaduje žalovaný, je neprimeraná a takýmto postupom spotrebiteľovi nie je poskytovaná potrebná ochrana ako slabšej strane záväzkovo právneho vzťahu, ale naopak umožňuje spotrebiteľovi zneužívať jeho postavenie a núti predávajúceho plniť povinnosti aj nad rámec stanovený zákonom.

Nesúhlasil s názorom krajského súdu, podľa ktorého zdôvodnenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zodpovedá ustanoveniam správneho poriadku. Trval na tom, že rozhodnutie žalovaného nespĺňalo riadne náležitosti rozhodnutia vydaného v správnom konaní, keď žalovaný nezdôvodnil zmenu rozhodnutia, nezdôvodnil, prečo sa nezaoberal Obchodnými podmienkami a teda ani či v nich vidí porušenie tak, ako prvostupňový správny orgán alebo nie. S poukazom na znenie § 47 ods. 3 a § 59 ods.2 správneho poriadku, dajúc do pozornosti judikaturu R 86 /2003, ktorej právnu vetu citoval, uviedol, že len skonštatovanie, že správny orgán sa Obchodnými podmienkami nezaoberal bez ďalšieho zdôvodnenia nemožno považovať za riadne odôvodnenie rozhodnutia, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Súčasne vyslovil názor, že v prípade takejto zmeny, kedy mal byť

podľa právneho názoru žalovaného zákon porušený len v prípade Zmluvných podmienok mala byť upravená aj sadzba pokuty tak, aby zodpovedala údajnému porušeniu podmienok. Zdôraznil, že túto skutočnosť uviedol aj v žalobe a preto nemožno tvrdiť že proti zdôvodneniu pokuty nemal námietky. Záverom uviedol, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty vo výške 500 eur pre porušenie zákazu predávajúceho ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, pretože v Zmluvných podmienkach kúpnej zmluvy boli uvedené podmienky, ktoré ukladajú spotrebiteľovi povinnosť pri reklamácii hradiť náklady spojené s predĺžením tovaru a záručného listu, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď predmetným článkom zmluvy žalobca neuložil spotrebiteľovi žiadnu povinnosť nad rámec zákona bez právneho dôvodu, vysloviac názor, že žalovaný ako aj krajský súd nesprávne aplikovali a vyložili ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa, a súčasne, že zmenu rozhodnutia žalovaný nedostatočne odôvodnil majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok jeho dôvodov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s dôvodmi uvedeným v odvolaní žalobcu. Trval na svojich vyjadreniach prezentovaných jednak vo svojom druhostupňovom rozhodnutí, ktorým zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ako aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 4. januára 2012. Vyslovil názor, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť druhostupňového rozhodnutia vydaného v správnom konaní ako aj napadnutého rozsudku krajského súdu. Naďalej nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že ustanovenie § 2 ods. 2 Zmluvných podmienok neporušuje ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, že predmetným ustanovením neukladá povinnosť bez právneho dôvodu. Žalovaný zastával názor, že zákon o ochrane spotrebiteľa ani Občiansky zákonník ako *lex generalis* v žiadnom ustanovení neupravuje povinnosť kupujúceho, resp. spotrebiteľa hradiť nevyhnutné náklady súvisiace s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady u predávajúceho, pokiaľ by toto uplatnenie bolo následne vyhodnotené ako nedôvodné. Poukazom na znenie ustanovení § 598, § 625 prvá veta a § 626 Občianskeho zákonníka a na § 18 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa žalovaný mal za to, že pokiaľ kupujúci, resp. spotrebiteľ vytkne vady veci v záručnej dobe u predávajúceho, u ktorého bola táto vec kúpená, to znamená uplatní reklamáciu riadne a včas, boli naplnené požiadavky v zmysle Občianskeho zákonníka a v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa a žalobcom požadovaná podmienka opodstatnenosti reklamácie je z toho titulu požiadavkou kladenou nad rámec zákona. Ďalej uviedol, že Občiansky zákonník ani zákon o ochrane spotrebiteľa povinnosť hradiť náklady uplatnenia zodpovednosti za vady v prípade neopodstatnenosti reklamácií neukladá, teda žalobca ukladal spotrebiteľovi povinnosť nad rámec zákona. Žalovaný zdôraznil, že v danom prípade sa jednalo o zásielkový predaj na diaľku prostredníctvom internetovej stránky žalobcu, pričom spotrebiteľská kúpna zmluva bola formulárového typu bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť jej obsah. Opätovným poukázaním na § 598 Občianskeho zákonníka uviedol, že nákladmi v súvislosti s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady sú napríklad aj nevyhnutné náklady na prepravu reklamovanej veci, poštovné a v prípade, že spotrebiteľ reklamovaný tovar spolu so záručným listom zašle žalobcovi de facto mu tým vzniknú nevyhnutné náklady v súvislosti s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady. Zastával názor, že náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu v prípade riadne a včas uplatnenej reklamácie u účastníka konania sú charakterom nevyhnutných nákladov, na úhradu ktorých má spotrebiteľ v zmysle § 598 Občianskeho zákonníka právo.

Žalovaný sa taktiež nestotožnil s názorom žalobcu na právnu úpravu danej problematiky v Smernici č. 1999/44/ES. Dal do pozornosti, že uvedená Smernica špecifikuje bezplatnosť nákladov, pokiaľ ide o nevyhnutné náklady súvisiace s uvedením vecí do súladu (teda s opravou) hlavne náklady na poštovné, prácu a materiál, avšak náklady súvisiace s uplatnením zodpovednosti za vady dané ustanovenie nerieši. Žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, ktorý vykladal ustanovenie Smernice ním citované tak, že spotrebiteľ má právo na úhradu nevyhnutne vynaložených nákladov pri uvedení veci do súladu, teda až na základe dôvodne podanej reklamácie, kedy predávajúci odstráni nesúlad a vybaví reklamáciu niektorým zo zákonných spôsobov, teda spotrebiteľovi nevzniká právo na úhradu nevyhnutných nákladov len samotným uplatnením nárokov z väd, ale až na základe uznania reklamácie a jej vybavením zákonným spôsobom. Trval na tom, že výklad právnych predpisov tak, ako ich uviedol v

preskúmanom rozhodnutí, je prísnejší a teda slovenská právna úprava je prísnejšia v záujme zabezpečenia vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa, a teda aj súladná so Smernicou.

Žalovaný sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že malo dôjsť k nedostatkom v samotnom správnom konaní, keď žalovaný vo svojom rozhodnutí nedostatočne odôvodnil zmenu rozhodnutia, konštatoval porušenie zákona iba v Zmluvných podmienkach a nezmenil výšku sankcie. Konštatoval, že vo výroku rozhodnutia jednoznačne špecifikuje, akým konaním malo dôjsť k ukladaniu povinností bez právneho dôvodu, a to povinnosťou spotrebiteľa pri neuznanej reklamácie hradiť náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu, s poukazom na to, že vo svojom rozhodnutí vypustil bod 3 článok VII. reklamácia tovaru, Obchodných podmienok žalobcu vzhľadom na skutočnosť, že nepokladal toto ustanovenie za ukladanie povinností nad rámec zákona, pretože v tomto prípade žalobca nevylúčil uplatnenie práva kupujúceho na úhradu účelne vynaložených nákladov vzniknutých v súvislosti s uplatnením reklamácie v prípade neuznania reklamácie žalobcom tak, ako ju vylúčil v Zmluvných podmienkach. K námietke žalobcu týkajúcej sa výšky uloženej pokuty žalovaný konštatoval, že nemal dôvod pristúpiť k zníženiu uloženej pokuty, pretože žalobca bol postihovaný za konanie ako také, ktorým ukladal spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, majúci za to, že v napadnutom rozhodnutí sa s ňou v odôvodnení vysporiadal dostatočne a vzhľadom na závažnosť porušenia povinností bola výška pokuty primeraná a jej zníženie pri zmene rozhodnutia nepovažoval za opodstatnené, súčasne zdôrazniac, že vytýkaný nedostatok obsahovali Zmluvné podmienky kúpnych zmlúv žalobcu, obsah ktorých nemohol spotrebiteľ podstatným spôsobom ovplyvniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s §§ 212 a nasl), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vo výrokovej časti ako aj v príslušnej časti odôvodnenia, ktorým rozhodnutím prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 500.- Eur za porušenie povinnosti ustanovenej § 4 ods. 2, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi za nesplnenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci

správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods.2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúavaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúavanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúavanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že správny orgán prvého stupňa sankcionoval žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. pre porušenie zákazu predávajúceho ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, nakoľko v Obchodných podmienkach na strane www.ametyst.sk, bod 3 a v Zmluvných podmienkach kúpnej zmluvy v § 2 bod 2 boli uvedené podmienky, ktoré ukládajú spotrebiteľovi povinnosti nad rámec zákona a to povinnosť spotrebiteľa pri reklamacii uhradiť náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu, za čo mu uložil pokutu vo výške 500 eur.

V dôvodoch rozhodnutia správny orgán prvého stupňa konštatoval, že kontrolou obsahu Obchodných podmienok a Zmluvných podmienok bolo zistené, že účastník konania porušil zákaz predávajúceho ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, nakoľko v Obchodných podmienkach bod 3 bolo uvedené: „kupujúci vyplní reklamačný formulár a reklamovaný výrobok zašle na vlastné náklady spolu s kópiou faktúry na adresu predávajúceho a v Zmluvných podmienkach § 2 bod 2 bolo uvedené: „náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu uhradí kupujúci, v prípade uznannej reklamácie v plnej výške predávajúci. Podľa názoru prvostupňového správneho orgánu uvedené podmienky treba

považovať za ukladanie povinnosti bez právneho dôvodu, keď v zmysle § 598 Občianskeho zákonníka má kupujúci právo na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady, a preto žalobca porušil § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Ďalej zastával názor, že účastník konania porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 4 ods. 2, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa v prípade citovaných podmienok, keď s Obchodnými a Zmluvnými podmienkami, ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť ešte pred uzavretím zmluvy, no zároveň spotrebiteľ nemal možnosť pri uzatváraní zmluvného vzťahu ovplyvniť ich obsah a preto nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, s poukazom na § 598 Občianskeho zákonníka.

Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 20. septembra 2011 napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zmenil vo výroku v opise skutkovej vety a príslušnú časť odôvodnenia v podstate tak, že porušenie právnej povinnosti žalobcu vyplývajúcej mu z § 4 ods.2, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. videl len v § 2 bod 2 Zmluvných podmienok a uložil mu sankciu v rovnakej výške ako správny orgán prvého stupňa vo výške 500 eur.

Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, po preštudovaní spisového materiálu a na základe zisteného skutkového stavu prehodnotil prvostupňové rozhodnutie ako aj jeho odôvodnenie a toto zmenil tak, ako je uvedené vo výroku a v odôvodnení tohto rozhodnutia. Súčasne konštatoval, že právna kvalifikácia príslušného porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa zostáva zachovaná s tým, že uvedená zmena nemá vplyv na zistený skutkový stav a ani na výšku uloženej sankcie. Žalovaný sa jednotlivo vyjadril k odvolacím námietkam účastníka konania - žalobcu, ktorými namietal nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci. Konštatoval, že cieľom kontrolnej činnosti je zisťovanie a zabezpečenie súladu plnenia povinností stanovených zákonov so skutočným stavom podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorej predávajúci nesmie spotrebiteľovi ukladať povinnosti bez právneho dôvodu. S poukazom na znenie § 598 Občianskeho zákonníka, na kontrolné zistenia uvedené v inšpekčnom zázname zo dňa 20. júla 2003 z 20. júla 2010 a dňa 29. septembra 2010 uviedol, že za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. Záverom konštatoval, že na základe preskúmania napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, zmenil prvostupňové rozhodnutie, ako aj odôvodnenie a Obchodnými podmienkami účastníka konania sa v tomto rozhodnutí nezaoberal, a preto sa nezaoberal ani námietkami súvisiacimi so skutočnosťou, že náklady na uplatnenie zodpovednosti za vady znáša zmysle Obchodných podmienok kupujúci.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu mal preukázané, že medzi účastníkmi konania v preskúmanej veci skutkový dej nie je sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie skutkových zistení týkajúcich sa porušenia právnej povinnosti žalobcom podľa § 4 ods. 2, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z., - zákazu predávajúceho ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, tým že v Zmluvných podmienkach kúpnej zmluvy v § 2 bod 2 uviedol, že „náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu hradí kupujúci, v prípade uznania reklamácie v plnej výške predávajúci“ a súčasne v súvislosti s týmto posúdením ostal medzi účastníkmi sporný výklad právnych noriem upravujúcich nároky z uplatnenia reklamácie tovaru. Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť práve týmto sporným skutočnostiam.

Podľa čl. 1 ods.1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri

výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej zákaz predávajúceho ukladať spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu v § 4 ods. 2, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa v spojení s právnou úpravou nárokov vyplývajúcich z uplatnenia práva zodpovednosti za vady tovaru.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kumulatívnou právnou normou, ktorá na konanie štátnych orgánov okrem požiadavky na konanie v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, vyžaduje súlad s ústavou a jej medzami. Tomu zodpovedá i čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov (založený na rešpektovaní dikcie zákona) je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov.

Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 1, 2, písm. a/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný a/ predávať výrobky v správnej hmotnosti, miere alebo v správnom množstve a umožniť spotrebiteľovi prekontrolovať si správnosť týchto údajov, b) predávať výrobky a poskytovať služby v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná, môže predávajúci predávať výrobky v nižšej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely, c) predávať výrobky a poskytovať služby za dohodnuté ceny, d) správne účtovať ceny pri predaji výrobkov alebo pri poskytovaní služieb, e) zabezpečovať hygienické podmienky pri predaji výrobkov a poskytovaní služieb, f) dodržiavať pri predaji výrobkov a poskytovaní služieb podmienky skladovania výrobkov určené výrobcom alebo osobitným predpisom tak, aby nedošlo k ich znehodnoteniu, g) predviesť spotrebiteľovi výrobok, ak to povaha výrobku umožňuje, h) zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie, i) poskytnúť potrebnú súčinnosť Európskemu spotrebiteľskému centru pri riešení sporu medzi spotrebiteľom a predávajúcim pri vybavovaní cezhraničnej reklamácie.

Predávajúci nesmie spotrebiteľovi ukladať povinnosť bez právneho dôvodu.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými

mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 598 OZ kupujúci má právo na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e/ až h/ a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods.1,4, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci

a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v danom prípade postupoval v súlade so zákonom č. 250/2007 Z. z., vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedol dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodol, námietkami žalobcu sa náležite zaoberal a súčasne žalovaný skutkové zistenia v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite uviedol a vyhodnotil odkazom na príslušné ustanovenia uvedeného zákona, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p..

Zákonnodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi a distribútorovi a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, ktoré dodávateľ alebo predajca ponúka kupujúcemu k predaju. Zákonnodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonnodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platnosti týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonnodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods.1, 2 OZ). Kupujúci má právo na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady (§ 598 OZ). Zákonnodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonnodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, vylučujú alebo obmedzujú jeho práva pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ)

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné.

Senát odvolacieho súdu zastáva zhodný názor ako prvostupňový súd, že skutkom kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 4 ods.2 písm. a/ zákona č.250/2007 Z. z., keď v Zmluvných podmienkach v § 2 bod.2 kúpnej zmluvy, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil že, „náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu uhradí kupujúci, v prípade uznanej reklamácie v plnej výške predávajúci.“ Vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v § 598 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej má kupujúci právo na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady, cieľom zákonodarcu bolo zabezpečiť ochranu kupujúceho - spotrebiteľa tak, že tento má pri reklamacii tovaru, ktorý postup a práva z neho plynúce zákonodarcu ustanovil v § 18 zákona č. 250/2007 Z. z., má právo na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady, za ktoré náklady je potrebné považovať aj náklady súvisiace s predložením reklamovaného výrobku spolu so záručným listom, poštovné a pod. Pri uplatnení práv zo zodpovednosti za vady zákonodarcu v uvedenej právnej norme nepredpokladá žiadne podmienky, ktorými by obmedzil právo kupujúceho pri uplatňovaní jeho práva zodpovednosti za vady a teda ani podmienku, ktorú žalobca uviedol v § 2 ods. 2 Zmluvných podmienok kúpnej zmluvy. Uvedenú právnu normu preto nie je možné vykladať tak, ako to urobil žalobca stanovením podmienky v § 2 bod 2 Zmluvných podmienok („náklady spojené s predložením tovaru a záručného listu uhradí kupujúci v prípade uznanej reklamácie v plnej výške predávajúci.“), z ktorej vyplýva, že kupujúci má právo na náhradu nákladov vzniknutých mu pri uplatnení práva zo zodpovednosti za vady výrobku len v prípade odôvodnenej reklamácie. Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 4 ods. 2, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. a preto aj v súlade so zákonom zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa v jeho výroku a v príslušnej časti odôvodnenia.

Senát odvolacieho súdu preskúmajúc zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho využívajúc plnú jurisdikciu (§ 250i ods. 2 O.s.p.) považoval námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj žalovaným správnym orgánom za právne nedôvodné, pretože v prípade predmetnej podmienky je nesporné, že žalobca spotrebiteľom ukladal povinnosť nad rámec zákona. Nie je možné súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že v Zmluvných podmienkach neukladal povinnosť, ale len „konštatovať“, pretože vychádzajúc z obsahu § 2 bod 2 týchto Zmluvných podmienok jednoznačne z jeho znenia vyplýva úprava, z ktorej je zrejma povinnosť pre spotrebiteľa znášať náklady vzniknuté mu v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady, ak jeho reklamácia nebude uznaná.

Senát odvolacieho súdu taktiež považoval za nedôvodné tvrdenia žalobcu, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nezodpovedá ustanoveniam správneho poriadku, keďže nespĺňa náležitosti rozhodnutia vydaného v správnom konaní, keď žalovaný nezdôvodnil zmenu rozhodnutia, nezdôvodnil, prečo sa nezaoberal Obchodnými podmienkami a teda ani či v nich vidí porušenie tak, ako prvostupňový správny orgán alebo nie. Zo skutkových zistení vyplýva, že žalovaný zmenil rozhodnutie správneho orgánu vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia v podstate len v skutkovej vete tak, že porušenie právnej povinnosti žalobcu spočíva v ukladaní povinnosti bez právneho dôvodu, ktoré žalobca uvádza v Zmluvných podmienkach. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite uviedol skutkové zistenia, na základe ktorých ustálil svoj právny záver, prečo považoval skutok kladený žalobcovi za vinu za porušenie právnej povinnosti s poukazom na to, že skutkové okolnosti, z ktorých vychádzal správny orgán prvého stupňa pri vydaní rozhodnutia ostali v danom prípade nezmenené. Skutočnosť, že žalovaný v dôvodoch rozhodnutia sa nezaoberal Obchodnými podmienkami a teda ani tým, či v nich videl

porušenie tak, ako prvostupňový správny orgán alebo nie, práve vzhľadom k zmene skutkovej vety administratívneho deliktu, nemá za následok nezrozumiteľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal výšku pokuty, odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na túto jeho námietku. Žalovaný uložil žalobcovi pokutu za správny delikt na základe správnej úvahy. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.). Súd po preskúmaní veci v danom prípade nezistil, že by žalovaný pri ukladaní pokuty žalobcovi v danom prípade vybočil z medzí voľnej úvahy s prihliadnutím na to, že sankcia bola žalobcovi uložená na spodnej hranici rozmedzia zákonom predpokladanej výšky pokuty za správny delikt, za ktorý mu bola uložená.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a vo veci skutkovo a právne správne rozhodol a súčasne žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver prezentovaný správnymi orgánmi oboch stupňov v danej veci, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Taktiež podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania v danom prípade je zrejmé, že žalobca porušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu z § 4 ods. 2, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia právnych predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok